

Sygn. akt I C 424/20 upr.

PROTOKÓŁ

POSIEDZENIA NIEJAWNEGO

Dnia 22 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

rozpoznał w dniu 22 listopada 2021r. w N.

na posiedzeniu niejawnym

sprawę z powództwa sprawy M. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

posiedzenie rozpoczęło o godz. 10.30 zakończono o godz. 11.00

Strony nie stawiły się, niezawiadomione.

Na podstawie art. 15zżs² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID -19.... uznano sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia, Sąd zamknął rozprawę i wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Przewodniczący.

Sygn. akt I C 424/20 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawę z powództwa M. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 3.963,31 zł. (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt trzy 31/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

– 3.483,31 zł. (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt trzy 31/100) od dnia 28 listopada 2018r. do dnia zapłaty,

- 480 zł. (czterysta osiemdziesiąt) od dnia 21 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od powoda M. D. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.166,59 zł. (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć 59/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda M. D. kwotę 705,90 zł.

(siedemset pięć 90/100) i od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 339,10 (trzysta trzydzieści dziewięć 10/100) tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ dor. pełn. stron,

2/ kal.7 dni,

3/ po prawomocności wykonać pkt IV wyroku.

22 listopada 2021r.

Sędzia

Sygn. akt: I C 424/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 listopada 2021 roku

Powód M. D., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 6 kwietnia 2020 r. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 12.215,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 11.735,03 zł od dnia 28.11.2018 r. oraz od kwoty 480 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 1-7).

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 19 października 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki A. R. o nr. rej. (...). Samochód sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, ustalił wartość szkody na kwotę 6.716,69 zł. Poszkodowany, na podstawie umowy cesji, przeniósł swoją wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda, wobec czego jest on legitymowany do uzyskania brakującej kwoty odszkodowania. Powód dokonał analizy kosztorysu naprawy pozwanego oraz dokonał przeliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu zlecając wykonanie prywatnej kalkulacji podmiotowi zewnętrznemu. W wyniku analizy stwierdzono, iż należne odszkodowanie zostało zaniżone. Koszt prywatnej kalkulacji wyniósł 480 zł. Dochodzone kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powoda, tj. 18.451,72 zł, a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego wraz z kosztami prywatnej opinii.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 40-45).

W uzasadnieniu wskazał, że umowa przelewu wierzytelności jest nieskuteczna, bowiem nie zawiera elementów przedmiotowo istotnych (brak określenia kwoty). Pozwany zakwestionował przedłożony przez powoda kosztorys naprawy pojazdu, wskazując że jest to dokument prywatny i nie stanowi dowodu w rozumieniu przepisów k.p.c., a ponadto koszty naprawy pojazdu zostały w niej znacznie zawyżone. Poszkodowany został poinformowany o możliwości przeprowadzenia naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej (...). Poszkodowany nie przedłożył do ubezpieczyciela przed dokonaniem naprawy pojazdu w wybranym przez siebie warsztacie naprawczym kosztorysu sporządzonego przez ten warsztat, celem uzgodnienia kosztów naprawy, ani faktur czy rachunków za naprawę, nie przedstawił też pojazdu po naprawie do oględzin po naprawczych. Ubezpieczyciel nie jest zobowiązany do pokrycia kosztów naprawy najwyższych, a jedynie realnych kosztów naprawy. Pozwany zarzucił, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dochodzenia wierzytelności z tytułu szkód komunikacyjnych więc usługa wyceny kosztów naprawy powinna stanowić koszty prowadzenia działalności powoda, nie stanowi normalnego następstwa szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 19 października 2020 doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd A. R. o nr. rej. (...), będący własnością I. P..

Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC w (...) S.A. w W..

Dowód : niesporne

W związku z powyższym, I. P. zgłosiła stronie pozwanej szkodę do likwidacji z umowy OC sprawcy zdarzenia. Pozwany zakład ubezpieczeń, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił na rzecz właściciela pojazdu bezsporną kwotę odszkodowania, zgodnie z wstępnym kosztorysem naprawy wykonanym na podstawie zdjęć przesłanych przez poszkodowanego, w kwocie 6.716,69 zł. Pozwany w kosztorysie sporządzonym w trakcie postępowania likwidacyjnego zastosował stawkę robocizny mechanicznej i lakierniczej w wysokości 50 zł/rbh.

Mąż poszkodowanej I. P. wykonał częściową naprawę uszkodzonego pojazdu w zakresie umożliwiającym poruszanie się pojazdem. Wypłacone odszkodowanie nie wystarczyło na naprawę.

I. P., na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 lutego 2020 r. dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej wobec (...) S.A., wynikającej z dochodzenia należności z tytułu szkody w pojeździe marki A. R. o nr. rej. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 19 października 2020 r. – na rzecz powoda. Tytułem zawartej umowy I. P. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 1.100 zł.

Dowód: decyzja z 14.11.2018 z załącznikami – k. 15-19, akta szkody na płycie CD – k. 45, zeznania świadka I. P. – nagranie z rozprawy z dnia 22.09.2020 r. – 00:02:19-00:15:34, umowa przelewu wierzytelności z dnia 13.02.2020 r. wraz z zawiadomieniem – k. 21-22, potwierdzenie przelewu – k. 24, oświadczenie poszkodowanej – k. 23

Powód nie zgodził się z kalkulacją naprawy wykonaną przez pozwanego i w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu, zlecił wykonanie stosownej kalkulacji rzeczoznawcy. Koszt opinii prywatnej wyniósł 480 zł. Wynikało z niej, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. R. o nr. rej. (...) wynosi łącznie 18.451,72 zł brutto.

Dowód: e-mail z dnia 24.02.2020 r. – k. 20, kalkulacja naprawy – k. 25-31, faktura VAT (...) – k. 32, potwierdzenie przelewu – k. 33, akta szkody na płycie CD – k. 45

Koszt naprawy pojazdu marki A. R. o nr. rej. (...), przy uwzględnieniu stawki za prace mechaniczne i lakiernicze w wysokości netto 100 zł/rbh jako średnie stawki w tamtym okresie w regionie południowym w zakładach naprawczych nieposiadających autoryzacji producenta pojazdu wyliczony za pomocą programu w systemie A. z uwzględnieniem cen części zamiennych oryginalnych wynosi 20.924,67 zł brutto. Kwota ustalonych kosztów naprawy przewyższa wartość

rynkowa pojazdu sprzed szkody ustaloną przez ubezpieczyciela na kartach 43-44 akt szkody na kwotę 18.9191 zł. wartość pojazdu nieuszkodzonego na dzień szkody wyniosła 18.700 zł brutto. Wartość pojazdu uszkodzonego tzn. wartość pozostałości w dniu szkody wynosiła 8.500 zł. Wartość szkody całkowitej wynosi 10.200 zł.

Koszt naprawy z uwzględnieniem oprócz oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu jakościowym O również dostępnych alternatywnych części zamiennych wynosi 16.854,10 zł. Koszt naprawy pojazdu przy użyciu dostępnych części nowych porównywalnej jakości (alternatywnych) oznaczonych symbolami: P, PJ, PC, P wynosi 13.614,27 zł brutto.

Uszkodzony pojazd był w dniu 19 października 2020 r. wyposażony z obrębie powstałych uszkodzeń w oryginalne elementy producenta pojazdu.

Dowód: opinia biegłego – k. 80-112, opinia uzupełniająca – k. 144-152

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których treść i forma nie budziły żadnych wątpliwości Sądu.

Niesporny między stronami był fakt odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 19 października 2020 r. i zakres uszkodzeń pojazdu marki A. R. o nr. rej. (...).

Strony różniły się, co do wysokości należnego powodowi odszkodowania. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego K. G., który dokonał wyceny kosztów przywrócenia pojazdu marki A. R. o nr. rej. (...) do stanu sprzed szkody z dnia 19 października 2020 r. w trzech wariantach, przy czym przy uwzględnieniu kosztów naprawy w wariantcie pierwszym, czyli obejmującym naprawę przy użyciu oryginalnych części zamiennych, ale dokonanej w nieautoryzowanym zakładzie naprawczym, szkodę należało zakwalifikować jako szkodę całkowitą. Opinia biegłego była przejrzysta, rzeczowa i jasna, dlatego Sąd dał jej wiarę w całości. Zauważyć też trzeba, że strony nie wnosiły do jej treści żadnych zarzutów, wnosząc jedynie o uzupełnienie opinii biegłego poprzez wyliczenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym i wyliczenie szkody całkowitej. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. P., gdyż były szczerze i logiczne. Korespondowały również z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Z zeznań świadka wynikało, iż została wykonana naprawa pojazdu w zakresie niezbędnym, aby pojazd był jezdny.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie osoba uprawniona do odszkodowania przeniosła swoją wierzycielność obejmującą prawo do zwrotu kosztów naprawy pojazdu na rzecz powoda. Zgodnie z art. 509 k.c. w wyniku umowy cesji wierzycielności na powoda przeszły wszelkie związane z nią prawa, jak również roszczenie o zaległe odsetki.

Sformułowany przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej powoda okazał się nieskuteczny. Wskazać bowiem należy, iż czynność prawna jest materialnie kauzalna wtedy gdy jej ważność zależy od prawidłowości causy rozumianej jako prawna przyczyna jej dokonania. Jeśli natomiast causa musi być wymieniona w treści czynności prawnej to wtedy mamy do czynienia z kauzalnością formalną. Czynność prawna przelewu wierzycielności nie jest objęta zasadą kauzalności formalnej. W przedstawionej do akt sprawy umowie przelewu wierzycielności wskazano, iż następuje ona odpłatnie, co wynika z jej treści. Zatem zarzut ten uznać należy za nietrafny. Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje uprawnionemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Zgodnie z normą art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie

stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeśli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie okoliczności wymagają przyjęcia cen istniejących w innej chwili.

Przepis art. 824¹ § 1 k.c. stanowi, iż suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, o ile nie umówiono się inaczej.

Uwzględniając przytoczone wyżej przepisy stwierdzić należy, iż szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według przesłanek określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy też w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, według którego roszczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń należy określić na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.1998 r., sygn. I CR 151/88, Lex nr 8894).

Uwzględniając powyższe rozważania, w tym stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela i akceptuje, wskazać należy, że nie miało znaczenia czy i za jaką kwotę poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu. Wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z treścią art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. ma bowiem odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy, tj. na podstawie metody kosztorysowej i objąć niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2011, sygn. III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, z dnia 13.06.2003 r., sygn. III CZP 32/2003, OSNC 2004, Nr 4, poz. 51).

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, należy przyjąć, iż zasadne koszty naprawy przy uwzględnieniu stawki za prace mechaniczne i lakiernicze w wysokości netto 100 zł/rbh jako średnie stawki w tamtym okresie w regionie południowym w zakładach naprawczych nieposiadających autoryzacji producenta pojazdu z uwzględnieniem cen części zamiennych oryginalnych wynosiłyby 20.924,67 zł brutto, natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyniosła 18.700 zł. Zgodnie z opinią biegłego uszkodzone części były elementami oryginalnymi.

W przedmiotowej sprawie mamy jednak do czynienia z sytuacją, gdy uzasadnione koszty naprawy pojazdu przewyższają jego wartość sprzed szkody.

Szkoda całkowita to pojęcie, które nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę w żadnym przepisie prawa. Jednakże wielokrotnie szkoda tego rodzaju była opisywana w orzecznictwie sądów. Za szkodę całkowitą należy uznać sytuację gdy samochód uległ takiemu zniszczeniu, iż nie nadaje się do naprawy lub gdy koszty naprawy, mającej przywrócić stan poprzedni, przekraczają wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Sąd stoi na stanowisku, iż koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, przewyższający jego wartość sprzed wypadku, uzasadnia

uznanie naprawy za nieopłacalną a w konsekwencji celowym i uzasadnionym jest odstąpienie od przywrócenia do stanu poprzedniego. W przedmiotowej sprawie koszt naprawy przywracającej samochód do stanu poprzedniego jest wyższy o ok. 2.200 zł. od wartości pojazdu sprzed szkody.

W tej sytuacji Sąd podziela opinie biegłego co do kwalifikacji szkody jako szkody całkowitej. W przypadku szkody całkowitej roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Takie ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia nie pozostaje w sprzeczności z zasadami określonymi w art. 361 § 2 i art. 363 § 1, ani w art. 822 k.c.

W związku z zakwalifikowaniem szkody jako szkody całkowitej, wartość należnego odszkodowania stanowiła różnica pomiędzy wartością nieuszkodzonego pojazdu na dzień kolizji tj. 18.700 zł a wartością pojazdu uszkodzonego tj. 8.500 zł. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wynosiła 10.200 zł. W związku z faktem, iż ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 6.716,69 zł., do zapłaty pozostaje kwota odszkodowania w wysokości 3.483,31 zł. a w pozostałej części żądanie o zapłatę odszkodowania podlega oddaleniu.

Sąd uwzględnił też żądanie zasądzenia kwoty 480 zł, tytułem kosztów opinii prywatnej sporządzonej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Uznać bowiem należało, że koszt ten spowodowany był działaniem samego pozwanego, który odmówił zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości. Powód chcąc wykazać swoje racje poniósł koszt sporządzenia opinii prywatnej, której koszt wyniósł 480 zł. Poniesienie tych kosztów pozostaje zatem w związku przyczynowym ze szkodą. Takie stanowisko wyraził również Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z dnia 03.09.2019 r., sygn. III CZP 99/18, w której wskazano, że poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Jak już wskazano powyżej, z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, dlatego kwotę 480 zł należało zasądzić na rzecz powoda z tego tytułu.

Odnośnie określenia daty wymagalności świadczenia a tym samym ustalenia daty, od której powód może się domagać odsetek, sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Odsetki ustawowe przysługują uprawnionemu za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, niezależnie od tego czy wierzyciel poniósł szkodę i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Termin do spełnienia świadczenia z tytułu ubezpieczenia to 30 dni od daty poinformowania ubezpieczyciela o zdarzeniu, mogący ulec przedłużeniu o dalsze 14 dni. W związku z powyższym, powód miał prawo domagać się odsetek od kwoty żądanej tytułem dalszych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu od dnia 28 listopada 2018 r., bowiem decyzja odmowna została wydana przez pozwanego w dniu 14 listopada 2018 r. Powód nie wyjaśnił daty wymagalności roszczenia o zapłatę kosztów opinii prywatnej sporządzonej przez rzeczoznawcę, zatem Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po doręczeniu pozwu, wówczas dopiero pozwany powziął informację o roszczeniu w tym zakresie.

W związku z powyższym, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (punkt II), jako nienależne, czego motywy wskazano powyżej.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty w niniejszej sprawie złożyły się: po stronie powoda: opłata od pozwu – 750 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 3.600 zł, wykorzystana zaliczka na opinię biegłego – 400 zł, czyli razem 4.767 zł; natomiast po stronie pozwanego: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, zaliczka na opinię biegłego – 400 zł, czyli razem 4.017 zł. Łącznie koszty powoda i pozwanego wyniosły więc 8.784 zł. Powód wygrał proces w 32,45 %, natomiast pozwany w 67,55 %. Powód powinien więc ponieść 67,55 % kosztów, tj. kwotę 5.933,59 zł, (a poniósł w wysokości 4.767 zł). W konsekwencji powyższego, Sąd w punkcie III wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.166,59 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda kwotę 705,90 zł i od pozwanego kwotę 339,10 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa na poczet opinii powołanego biegłego sądowego.

ZARZĄDZENIE

- 1/ odnotować uzasadnienie, urlop s. ref. w dniach 13-17.12.2021r
- 2/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
- 3/ kal. 14 dni.

N., dnia 21 grudnia 2021 r. Sędzia Grażyna Poręba